

9 grudnia 2009 r.

**Wytyczne dotyczące buforów płynności
oraz okresów przetrwania**

SPIS TREŚCI

Streszczenie	3
Lista wytycznych	5
1. Definicja bufora płynności i okresu przetrwania.....	9
1.1 Przepływy pieniężne i zdolności równoważenia	9
1.2 Bufory płynności.....	10
2. Założenia wpływające na rozmiar bufora.....	11
2.1 Ogólne zasady	11
2.2 Rodzaje warunków skrajnych, które muszą zostać wzięte pod uwagę .	12
2.3 Horyzonty czasowe	13
3. Skład buforu	14
Annex 1 - Przepływy pieniężne i zdolności równoważenia	20
Annex 2 - Co stanowi wiarygodne aktywa płynne na rynku.....	26

Streszczenie

1. Zarządzanie ryzykiem płynności w bankach wykorzystuje szeroki zakres środków, w tym między innymi: wskaźniki finansowania i ograniczenia luk terminów płatności, buforów płynności opartych na testach warunków skrajnych, limity krótko- i długoterminowego refinansowania oraz planowanie awaryjne. Wytyczne te koncentrują się wyłącznie na buforach płynności w krótkim horyzoncie czasowym oraz zachowaniu zdolności do regulowania płatności (zobowiązań). Wytyczne zawierają szczegóły odpowiedniego rozmiaru i struktury buforów płynności w celu zapewnienia instytucjom zdolności do prowadzenia działalności przez okres co najmniej jednego miesiąca bez zmiany ich modeli biznesowych. Należy je odczytywać jako kontynuację Zaleceń dotyczących zarządzania ryzykiem płynności (wrzesień 2008) wydanych przez CEBS, w szczególności Zalecenie 16.
2. Wytyczne powinny być wykorzystane w wewnętrznych procedurach zarządzania ryzykiem, jak również w dokonywaniu przeglądu procesu nadzorczego.
3. Szeroką gamę rozwiązań dotyczących buforów płynności można znaleźć w bankach oraz w różnych systemach regulacyjnych. W celu tworzenia dobrych praktyk, CEBS proponuje ulepszenia w tych rozwiązaniach, które powinny pozostać dostosowane do strategii zarządzania płynnością, modelu biznesowego i złożoności banku oraz jego tolerancji na ryzyko. Im większe ryzyko płynności podejmowane jest przez bank, tym większy powinien być jego bufor.
4. Bufor płynności określa się jako zdolność równoważenia potrzeb płynności w krótkim okresie w ramach "zaplanowanych warunków skrajnych". Musi być dostępny wprost przez określony krótki czas ("okres przetrwania"¹).
5. Bufor płynności zależy od trzech wymiarów: dotkliwości i charakterystyki scenariuszy warunków skrajnych, horyzontu czasowego, oraz charakterystyki aktywów w buforze.
6. Niniejsze wytyczne określają zakres wielkości bufora płynności i jego struktury na podstawie różnych scenariuszy rozwoju wydarzeń przy długim i krótkim horyzoncie czasowym i krótkoterminowym wpływie tych wytycznych na dwa horyzonty czasowe: przynajmniej pierwszy tydzień i co najmniej pierwszy miesiąc. Nie są proponowane z góry określone parametry testów warunków skrajnych, ponieważ podejście „jeden rozmiar pasuje do wszystkiego” może nie obejmować wszystkich

1 Termin „okres przetrwania” nie oznacza, że bank planuje tylko przetrwać przez te okresy, ale to, że utrzyma bufory jako "ubezpieczenie" na takie okresy, aby zapewnić jego zdolność do radzenia sobie z kryzysem podczas podejmowania innych kroków, zgodnych z jego ogólną polityką płynności oraz akceptowanym poziomem ryzyka dla długoterminowego przetrwania.

rodzajów ryzyka, na które narażone są poszczególne instytucje. CEBS uważa, że każda instytucja musi skonstruować swoje indywidualne zasady równoważenia w kontekście własnej ekspozycji, ekspozycji swoich klientów, a także charakteru jej działalności, dostosowując te zasady do przyjętej polityki zarządzania ryzykiem.

7. Bufory płynności muszą być budowane przy użyciu gotówki i aktywów, które w krótkim czasie zapewnią wygenerowanie płynności o przewidywalnej wartości. W niniejszym dokumencie potwierdzono potrzebę większego stopnia pewności odnośnie zdolności generowania płynności tych aktywów w bardzo krótkim okresie, co prowadzi do zalecenia, że tylko aktywa, które są zarówno wysoce płynne na rynkach prywatnych, jak i te uznane przez bank centralny wliczają się do buforów płynności. Dla dłuższego terminu (co najmniej jeden miesiąc) inne wysokopłynne aktywa mogą być uwzględnione w buforze płynności.
8. Do celów utrzymywania buforów płynności, banki powinny unikać posiadania dużych koncentracji w określonych aktywach: próby likwidowania dużych, skoncentrowanych pozycji, w szczególności dla mniej płynnych aktywów, mogą spowodować brak płynności na samym rynku, ze spadkami cen rynkowych (wyprzedaż aktywów) powodującymi rewaluację papierów wartościowych przez inne instytucje.
9. Ogólnie rzecz biorąc, wytyczne są stosunkowo proste w celu ułatwienia wdrażania i komunikacji z zainteresowanymi stronami. To proste podejście powinno być uzupełnione trwającym dialogiem między instytucjami a podmiotami nadzorczymi.
10. CEBS oczekuje od swoich członków upewnienia się, że instytucje zastosują wytyczne najpóźniej do 31 grudnia 2010 r.

Wytyczne

Wytyczna 1 - Bufor płynności stanowi dostępną płynność, obejmującą dodatkowe zapotrzebowanie na płynność, która może wyniknąć w określonym krótkim okresie pod wpływem warunków skrajnych.

Wytyczna 2 - Instytucje powinny stosować trzy rodzaje scenariuszy warunków skrajnych: idiosynkratyczny, specyficzny dla rynku oraz połączenie tych dwóch. Trzon idiosynkratycznych warunków skrajnych powinien zakładać brak refinansowania niezabezpieczonych, hurtowych konsolidacji oraz pewne wypływy depozytów detalicznych. Sytuacje skrajne o zasięgu ogólnorynkowym powinny zakładać spadek wartości płynności niektórych aktywów i pogorszenie warunków finansowania na rynku.

Wytyczna 3 - Okres przetrwania równy co najmniej jednemu miesiącowi powinien być zastosowany w celu określenia całkowitego rozmiaru bufora płynności w wybranych scenariuszach warunków skrajnych. W tym okresie horyzont krótkoterminowy trwający co najmniej jeden tydzień powinien być uwzględniony, aby odzwierciedlić potrzebę wyższego stopnia pewności w bardzo krótkim okresie.

Wytyczna 4 - Bufor płynności powinien składać się z gotówki i aktywów, które są uznane przez bank centralny jako zabezpieczenie i są wysoce płynne na rynkach prywatnych. Dla dłuższego okresu przetrwania szerszy zestaw aktywów płynnych uwzględnionych w buforze może być odpowiedni, z zastrzeżeniem, że bank wykaże zdolność do generowania płynności z nich w warunkach skrajnych w określonym czasie.

Wytyczna 5 - Instytucje kredytowe muszą zarządzać zasobami aktywów płynnych, aby zapewnić, w możliwie najszerszym stopniu, że będą one dostępne w czasie warunków skrajnych. Powinny one unikać posiadania dużych koncentracji określonych aktywów i nie powinno być żadnych prawnych, regulacyjnych lub operacyjnych przeszkód w korzystaniu z tych aktywów.

Wytyczna 6 - Lokalizacja i wielkość buforów płynności w ramach grupy bankowej powinny odpowiednio odzwierciedlać strukturę i działalność grupy w celu zminimalizowania skutków ewentualnych prawnych, regulacyjnych czy operacyjnych przeszkód w wykorzystaniu aktywów uwzględnianych w buforze.

Wprowadzenie

11. W marcu 2009 r. CEBS opublikował Sprawozdanie tymczasowe dotyczące buforów płynności i okresów przetrwania jako odpowiedź na zalecenie Komitetu Ekonomiczno-Finansowego Rady Europejskiej dla organów regulacyjnych UE w celu "opracowania i wdrożenia procedur zapewniających, że przedsiębiorstwa finansowe wdrożą polityki mające na celu lepsze zarządzanie ryzykiem płynności, w tym tworzenie silnych amortyzatorów płynności". Sprawozdanie tymczasowe stanowiło jeden z elementów ogólnej pracy kontrolnej podjętej przez CEBS po opublikowaniu we wrześniu 2008 r. swoich Rad dla Komisji Europejskiej w sprawie zarządzania ryzykiem płynności, które zawierały 30 zaleceń dla instytucji kredytowych i nadzorców bankowych.
12. W wyżej wymienionym Sprawozdaniu tymczasowym przedstawiono szeroki wachlarz propozycji dotyczących wdrożenia Zalecenia 16 w sprawie buforów płynności. Opierając się na pozytywnej opinii dotyczącej Sprawozdania tymczasowego, w niniejszym dokumencie przedstawiono wytyczne dotyczące struktury, horyzontu czasowego, który należy pokryć oraz scenariuszy testów warunków skrajnych, które należy uwzględnić przy tworzeniu bufora płynności. Wytyczne te zostały przygotowane przez Grupę Zadaniową CEBS ds. zarządzania ryzykiem płynności, we współpracy z Grupą Ekspertów Branżowych CEBS ds. płynności (IEGL)².
13. Wytyczne te nie mają na celu zapewnienia wszechstronnego rozwiązania zarządzania płynnością, ryzykiem płynności i warunkami skrajnymi płynności, lecz stanowią tylko podejście do zarządzania ich "początkową pozycją"³.
14. Wytyczne CEBS oparte są na zasadach. Podlegają one nadrzędnej zasadzie proporcjonalności.
15. Wytyczne określone w tym dokumencie mają (w większości banków) reprezentować znaczne wzmocnienia pozycji płynności instytucji w porównaniu do aktualnych pozycji (i pozycji sprzed ostatniego okresu warunków skrajnych). Ważne jest, aby wzrost w posiadaniu aktywów płynnych instytucji prowadzony był z uwzględnieniem szerszego klimatu

² Lista członków Grupy Ekspertów Przemysłowych ds. Płynności jest dostępna na stronie internetowej CEBS pod adresem <http://www.c-eps.org/Aboutus/Organisation/Consultative-Panel/Industry-expert-groups/Liquidity.aspx>

³ Niniejszy dokument nie rozpatruje ryzyka płynności w okresie jednego dnia, a więc każdy bufor skalibrowany na pozycję na koniec dnia może ocenić zbyt wysoko lub zbyt nisko ryzyko płynności, które ma na celu zmniejszyć. CPSS (Komitet ds. Systemów Płatności i Systemów Rozrachunku) oraz BCBS (Bazylejski Komitet ds. Nadzoru Bankowego) będą podejmować dalsze prace w celu rozważenia wpływu ryzyka płynności w okresie jednego dnia.

gospodarczego, biorąc pod uwagę (w stosownych przypadkach) konieczność uniknięcia niepotrzebnych ograniczeń pożyczek bankowych, w trakcie gdy gospodarki powracają do stanu sprzed kryzysu..

16. Wytyczne te stanowią kontynuację pracy nad Zaleceniami dotyczącymi zarządzania ryzykiem płynności wydanymi przez CEBS we wrześniu 2008 r. CEBS oczekuje od swoich członków upewnienia się, że instytucje zastosują wytyczne najpóźniej do 30 czerwca 2010 r.

Rozpatrywanie wpływu gospodarczego

17. Zaprzestanie regulowania zobowiązań przez bank, który odgrywa kluczową rolę w systemie finansowym może prowadzić do większych wydatków dla gospodarki. Z ekonomicznego punktu widzenia jest to negatywny efekt zewnętrzny, forma niepowodzenia rynku. Aby instytucje "przyswoiły" społeczne koszty ich niepowodzeń, a także aby złagodzić wpływ innych niepowodzeń rynku⁴, które mogą skłonić banki do tworzenia mniejszych rezerw na ryzyko płynności niż obowiązywałyby w idealnym, dobrze funkcjonującym rynku, organy nadzoru mogą wymagać interwencji przez, na przykład, zalecenie struktury i wielkości buforów płynności.
18. Taka interwencja może mieć znaczący wpływ na koszty banków, które z kolei w sposób pośredni wpłyną na działalność gospodarczą. Na przykład taka interwencja może ograniczyć zdolność kredytową, podnieść koszt finansowania dla kredytobiorców, i w końcu doprowadzić do ograniczonego inwestowania i produkcji.
19. Z drugiej strony zalecenia dotyczące wielkości oraz struktury buforów płynności mogą zmniejszyć prawdopodobieństwo wystąpienia kryzysu płynności banku i złagodzić powstałe skutki, takie jak zmienności stóp procentowych, wzrost ryzyka niewypłacalności, wzrost premii za ryzyko kapitałowe i spadek trwałej produkcji.
20. CEBS ma świadomość, że istnieje bilans, który należy oszacować. CEBS rozważył możliwe skutki ekonomiczne swoich zaleceń w trakcie okresu konsultacji. Uwagi zgłoszone przez różne zainteresowane strony w trakcie okresu konsultacji publicznych były również pomocne.
21. CEBS chciałby najpierw przypomnieć, że wytyczne nie są narzucone czy konkretnie określone zarówno w scenariuszu szokowym, który określa rozmiar bufora, jak i w strukturze bufora. Dlatego też wpływ zależny jest od konkretnej instytucji. Na dodatek oznacza to, że szczegółowa i dokładna ocena wpływu nie jest możliwa. Również ocena

⁴ Przykłady takich niepowodzeń rynku można znaleźć, gdy banki ulegają pokusie posiadania mniejszej płynności niż powinny, ze względu na natychmiastowe i wyższe koszty, które są nakładane w stosunku do długoterminowych korzyści, jakie może świadczyć, lub z powodu niesymetrycznych problemów informacyjnych i planów ubezpieczeń depozytowych, które zmniejszają narażenie banku na dyscyplinę rynkową i pogłębiają pokusę nadużycia.

ilościowa wpływu ekonomicznego wymagań dotyczących bufora płynności wymagałaby danych konkretnej instytucji. Niemniej jednak możliwe jest wyciągnięcie jakościowych wniosków dotyczących wpływu nowych wymogów.

22. Instytucje mogą spełnić swoje wymagania buforowe na wiele różnych sposobów. Ogólnie rzecz biorąc, jeśli nowe wytyczne nie odpowiadają naturalnym preferencjom banków w stosunku do wyboru portfela, prawdopodobnie doprowadzi to do zmian strukturalnych w bilansach instytucji finansowych, takich jak restrukturyzacja aktywów, zmiany w strukturze finansowania i/lub obniżanie wskaźnika ogólnego zadłużenia.
23. Wszystkie inne kwestie są równie ważne, a restrukturyzacja bilansów instytucji może prowadzić do redukcji ich rentowności, ze względu na spadek rentowności majątku instytucji (poprzez posiadanie większej ilości płynnych aktywów o niskiej stopie zwrotu) i/lub wzrostu kosztów finansowania. Może to zachęcić instytucje do podejmowania dodatkowego ryzyka w tych obszarach ich bilansu, które nie są objęte niniejszymi wytycznymi.
24. Taka restrukturyzacja może również doprowadzić do zmniejszenia wymogów kapitałowych instytucji. Na przykład aktywa płynne o niższej dochodowości mogą otrzymać niższe wagi ryzyka (w zależności od definicji bufora). Można temu przeciwdziałać, jeśli instytucje podejmą dodatkowe ryzyko w obszarach ich bilansu.
25. Jednakże rzeczywisty wpływ na zyski instytucji i preferowane wybory restrukturyzacji bilansu będą zależeć od stopnia, w jakim instytucje mogą dostosować ceny swoich aktywów i pasywów. Aby zrozumieć tkwiący w tym potencjał, konieczne jest zrozumienie wpływu i możliwej reakcji rynków, na których banki świadczą usługi.
26. W końcu ważne jest, aby ocenić, czy korzyści z posiadania bufora przewyższają koszty. Z perspektywy pojedynczej instytucji idealny rozmiar i jakość bufora to takie, gdzie korzyści krańcowe z jego posiadania są równe kosztom krańcowym. Jednakże ignoruje to efekty zewnętrzne związane z zagrożeniem płynności (np. skutki uboczne i systemowy wpływ niepowodzeń bankowych), jak również kwestie pokusy nadużycia (instytucje mogą nie poradzić sobie z pełnymi konsekwencjami ryzyka, które przynoszą ze względu na możliwą pomoc państwa).
27. W każdym przypadku posiadanie odpowiedniego bufora jest korzystne w tym sensie, że jest to ubezpieczenie od przyszłych strat. Jakość tego ubezpieczenia jest połączeniem rozmiaru bufora i jakości aktywów objętych przez ten bufor.

1. Definicja bufora płynności i okresu przetrwania

28. Zarządzanie ryzykiem płynności w bankach wykorzystuje szeroki zakres środków, w tym między innymi: wskaźniki finansowania i ograniczenia luk terminów płatności, bufony płynności oparte na testach warunków skrajnych, krótko i długoterminowe limity refinansowania oraz planowanie awaryjne. Wytyczne te koncentrują się wyłącznie na buforach płynności dotyczących zdolności równoważenia w krótkim okresie.
29. Główne zasady leżące u podstaw funkcji i struktury buforów płynności są określone w Zaleceniu 16 Opinii CEBS w sprawie zarządzania ryzykiem płynności.

Zalecenie 16 - Bufory płynności mają kluczowe znaczenie w warunkach skrajnych, gdy instytucja pilnie potrzebuje zwiększenia płynności w krótkim czasie, a standardowe źródła finansowania nie są już dostępne lub nie dają wystarczającej płynności. Te bufony, składające się ze środków pieniężnych i innych wysoce płynnych aktywów nieobciążonych, powinny być na tyle wystarczające, aby instytucje przetrwały warunki skrajne płynności podczas określonego "okresu przetrwania", bez konieczności zmiany w swoim modelu biznesowym. _____

30. W niniejszym Dokumentie konsultacyjnym przedstawiono formalne definicje "bufora płynności" i "okresu przetrwania", jak również rozumienie prognoz przepływów pieniężnych oraz definiowanie ryzyka płynności. Korzystając z tej koncepcji, w dalszej części dokumentu zdefiniowano bufor płynności i okres przetrwania jako podzbiór ogólnej płynności i zarządzania ryzykiem płynności.

1.1 Przepływy pieniężne i zdolności równoważenia

31. Instytucje powinny opracować prognozy przepływu środków pieniężnych uwzględniające spodziewane wpływy środków pieniężnych, spodziewane wypływy środków pieniężnych oraz spodziewane zdolności równoważenia w podziale na główne linie biznesowe, instrumenty i klasy zapadalności. Przy ustalaniu spodziewanych przepływów pieniężnych i spodziewanych zdolności równoważenia instytucje powinny rozróżnić przepływy kontraktowe i behawioralne i wybrać rodzaj, który jest najbardziej odpowiedni i/lub najbardziej konserwatywny w szacowaniu ich sytuacji płynnościowej w czasie.
32. Dla każdej klasy zapadalności suma spodziewanych wpływów powinna zostać określona i odjęta od kwoty spodziewanych wpływów. W sytuacji, gdy prowadzi to do luki finansowania - tj. w przypadku, gdy wypływy są większe niż wpływy w danej klasie zapadalności - ta luka powinna być wypełniona płynnością z różnych źródeł finansowania, które są częścią zdolności równoważenia lub są przeniesione z innych dłuższych terminów zapadalności.

33. Dwa rodzaje prognoz przepływu środków pieniężnych powinny być wyodrębnione, jeden zgodny z założeniami business-as-usual dla codziennych celów zarządzania płynnością i jeden zgodny z warunkami skrajnymi. Stosowanie scenariuszy warunków skrajnych powinno być oparte na prognozach business-as-usual. Wszystkie spodziewane przepływy we wszystkich liniach i dla wszystkich klas zapadalności powinny być następnie skorygowane w zależności od założeń przyjętych w ramach scenariuszy warunków skrajnych. Liczba scenariuszy i ich granularność w zakresie działalności i pozycji/źródeł powinny odpowiednio odzwierciedlać poziom złożoności, model biznesowy i wielkość instytucji.
34. Wszystkie trzy rodzaje przepływów powinny podlegać założeniom warunków skrajnych, czyli wpływy, wypływy i zdolności równoważenia zgodnie z odpowiednimi scenariuszami. Spostrzeżenia zanotowane w tym ćwiczeniu powinny przyczynić się do opracowania podejścia do zarządzania ryzykiem płynności, w tym tolerancji wobec ryzyka płynności instytucji, strategii finansowania i planów awaryjnego finansowania. Instytucja powinna w rezultacie zaplanować zdolności generowania płynności, posiadane pozycje/zasoby aktywów płynnych, strategię biznesową i swoje podejście do finansowania zgodnie z tolerancją ryzyka.
35. Natomiast wpływy i wypływy środków pieniężnych są funkcją strategii biznesowej i modelu biznesowego, a zdolność równoważenia to plan pochodny zapewniający niezbędne środki finansowe w celu umożliwienia realizacji zamierzonej działalności i strategii w dłuższej perspektywie.
36. Mówiąc innymi słowy, zdolność równoważenia powinna być planem trzymania lub posiadania dostępu do nadwyżki płynności ponad scenariusz business-as-usual w krótko-, średnio- i długoterminowych horyzontach czasowych w odpowiedzi na scenariusze warunków skrajnych, a także planu dalszych zdolności generowania płynności, czy to poprzez wykorzystywanie nowych źródeł finansowania, dokonywanie korekt biznesu, czy to poprzez inne bardziej fundamentalne środki. Ostatni element powinien być osiągnięty poprzez ustanowienie planów finansowania awaryjnego. Zdolność równoważenia, w związku z tym, obejmuje - ale jest o wiele szersza niż - bufor płynności.

1.2 Bufory płynności

37. Bufor płynności powinien być środkiem równoważenia potrzeb płynności w krótkim okresie. Jest definiowany jako nadwyżka płynności dostępna wprost do wykorzystania w skrajnych sytuacjach płynności w danym okresie krótkoterminowym. Innymi słowy, to dostępność płynności zażegnuje potrzebę podjęcia nadzwyczajnych środków. Wielkość bufora powinna być określona zgodnie z luką finansowania w warunkach

skrajnych w określonym horyzoncie czasowym ("okres przetrwania"). Okres przetrwania oraz związany z nim bufor płynności nie powinny wypierać lub zastępować innych środków podjętych w celu zarządzania luką finansowania netto i źródłami finansowania, a instytucje powinny skupić się na przetrwaniu znacznie dłużej niż okres skrajny. Dlatego okres przetrwania powinien być tylko okresem, podczas którego instytucja może kontynuować działalność bez konieczności generowania dodatkowych środków finansowania i nadal regulować wszystkie należne płatności zgodnie z zakładanymi scenariuszami warunków skrajnych.

Wytyczna 1 - Bufor płynności stanowi dostępną płynność, obejmującą dodatkowe zapotrzebowanie na płynność, która może wyniknąć w określonym krótkim okresie w skrajnych warunkach. _____

38. Bufor płynności powinien być określony w trzech wymiarach: dotkliwości i charakterystyki scenariuszy warunków skrajnych, horyzontu czasowego pełniącego rolę okresu przetrwania, oraz charakterystyki aktywów w buforze. W pozostałej części dokumentu przedstawiono wytyczne dotyczące wyboru przez instytucje kredytowe elementów charakteryzujących te trzy wymiary. Pierwsze dwa wymiary są uwzględnione w sekcji 2, a trzeci jest uwzględniony w sekcji 3.

2. Założenia wpływające na rozmiar bufora

2.1 Ogólne zasady

39. Jako że ryzyko płynności dotyczy w dużej mierze konkretnych instytucji, banki powinny dostosować swoje zarządzanie płynnością, testy warunków skrajnych i rezerwy płynności do swoich konkretnych potrzeb. To jednak nie wyklucza podejścia mającego na celu określenie czynników ryzyka płynności, które są wspólne dla wszystkich banków.
40. Kombinacja warstwowa struktury rynku i koncentracja działalności oznaczają, że potencjalny stopień zarażenia jest większy w przypadku dużych banków - zakładając funkcję money centre - niż w przypadku małych banków znajdujących się na peryferiach rynku. Dostarcza to powodów dla władz, aby skupić się na zarządzaniu ryzykiem płynności, testach warunków skrajnych, buforach płynności i planach awaryjnego finansowania banków typu money centre, i podkreśla potrzebę stosowania proporcjonalności.
41. Ryzyko płynności różni się w poszczególnych instytucjach kredytowych, a podstawowe (charakterystyczne dla konkretnego banku) ryzyko powinno być dokładnie odzwierciedlone. Stanowi to uzasadnienie dla podejścia opartego na ryzyku. Zgodnie z Opinią CEBS w sprawie zarządzania ryzykiem płynności, testy warunków skrajnych płynności banków podlegają przeglądowi nadzorcemu.

42. Wszystkie istotne źródła ryzyka płynności powinny być włączone do każdego podejścia, bez względu na ich charakter pasywów albo aktywów, pozycje bilansowe, pozycje pozabilansowe, wartość nominalną waluty itp.

2.2 Rodzaje warunków skrajnych, które muszą zostać wzięte pod uwagę

43. Kalibracja bufora w pierwszym wymiarze będzie zależała od założeń stosowanych do określania warunków skrajnych, które grupa bankowa powinna być w stanie wytrzymać. Należy rozważyć trzy podstawowe rodzaje warunków skrajnych: idiosynkratyczne, specyficzne dla rynku oraz połączenie tych dwóch. Połączenie tych dwóch nie powinno być automatyczną agregacją, gdyż może wystąpić wiele interakcji, które należy wziąć pod uwagę. Te trzy rodzaje testów warunków skrajnych mają tę zaletę, że obejmują większość możliwych rodzajów scenariuszy, które grupa bankowa może doświadczyć i dają wgląd w dynamikę każdego z tych scenariuszy. W tych trzech scenariuszach warunków skrajnych finansowanie z rynku hurtowego należy podzielić na podmioty finansowe, duże przedsiębiorstwa niefinansowe oraz małe i średnie przedsiębiorstw (MŚP), w tym spółki jednoosobowe. Szybkość reakcji deponentów zależy od siły ich relacji z instytucją.
44. Idiosynkratyczne warunki skrajne są zazwyczaj określone przez spadek zaufania rynku do danego banku lub grupy bankowej, co odpowiada istotnemu obniżeniu ratingu. Może to wpłynąć na wszystkie źródła finansowania instytucji/grup. Prawdopodobne założenie to brak przedłużenia niezabezpieczonego finansowania z rynku hurtowego w ostrej fazie warunków skrajnych. Miało by to potencjalnie mniejszy wpływ na zabezpieczone finansowanie niż na finansowanie niezabezpieczone. Możliwy jest pewien wpływ finansowania detalicznego. Mając również wpływ na źródła finansowania, istotne obniżenie ratingu może doprowadzić do żądań dostarczenia zabezpieczeń i marży od kontrahentów (np. w ramach uzgodnionych warunków powszechnie uznanych dokumentacji), co będzie miało wpływ na rozmiar bufora tylko w czasie, gdy może być najbardziej potrzebny. Doświadczenie pokazuje również, że informacje prasowe lub nagła utrata zaufania rynku do instytucji - na przykład - może bezpośrednio mieć poważny wpływ na sytuację finansowania instytucji.
45. Warunki skrajne obejmujące cały rynek są zazwyczaj definiowane jako jednoczesne ograniczenie dostępnych środków finansowych na kilku rynkach i niepewność lub ogólny spadek wartości aktywów finansowych oraz wpływ recesji gospodarczej (lub spowolnienia). W szoku obejmującym cały rynek powinien zostać założony ogólny negatywny wpływ na wartość aktywów rynkowych (jak również na zbywalność niektórych rodzajów aktywów). Zakłada się, że rynek hurtowy (zarówno zabezpieczony, jak i niezabezpieczony, jeśli istnieje ogólny brak zaufania

do instrumentów finansowych stosowanych w celu zabezpieczenia finansowania) powinien pierwszy doświadczyć kryzysu i być dotknięty w największym stopniu. Należy przyjąć, że wpływy rynku hurtowego powinny składać się ze stopniowego wpływu środków finansowania, ze skróceniem dostępnego profilu finansowania. Znaczące potencjalne wymogi płynności poza ich spodziewanymi i historycznymi poziomami z pozabilansowych linii warunkowych również powinny być założone.

Wytyczna 2 - Instytucje powinny stosować trzy rodzaje scenariuszy warunków skrajnych: idiosynkratyczny, specyficzny dla rynku oraz połączenie tych dwóch. Trzon idiosynkratycznych warunków skrajnych powinien zakładać brak refinansowania niezabezpieczonych, hurtowych konsolidacji oraz pewne wpływy depozytów detalicznych. Sytuacje skrajne o zasięgu ogólnorynkowym powinny zakładać spadek wartości płynności niektórych aktywów i pogorszenie warunków finansowania na rynku.

46. Każdy rodzaj warunków skrajnych powinien charakteryzować się określonymi założeniami.
47. Te scenariusze warunków skrajnych powinny być zgodne z innymi testami warunków skrajnych we wszystkich bankach, aby zapewnić spójność i logiczne zintegrowanie całego systemu zarządzania ryzykiem.
48. Aby uzyskać szczegółowe wytyczne dotyczące założeń testów warunków skrajnych, proszę zapoznać się z wytycznymi CEBS dotyczącymi testów warunków skrajnych⁵.

2.3 Horyzonty czasowe

49. Czas brany pod uwagę powinien być podzielony na dwie fazy: krótką, ostrą fazę warunków skrajnych (na przykład do jednego lub dwóch tygodni), po której następuje dłuższy okres mniej ostrych, ale bardziej trwałych warunków skrajnych (na przykład do jednego lub dwóch miesięcy). To podejście ma tę zaletę, że zwraca uwagę na różne poziomy dotkliwości scenariuszy warunków skrajnych, powiązanych z różnymi sposobami reagowania na warunki skrajne w buforze płynności. Poza tymi horyzontami czasowymi należy wziąć pod uwagę inne środki, takie jak planowanie awaryjne płynności, dostosowanie działalności, zmiany modelu biznesowego itp.
50. Dwuwarstwowa budowa bufora nie wpłynie na całkowity rozmiar bufora, który jest warunkowany wyłącznie przez oczekiwane potrzeby w ciągu dłuższego okresu z dwóch podokresów; ale zapewnia to, że bufor będzie składał się z odpowiednich aktywów, które mogą zostać

⁵ Wytyczne CEBS dotyczące testowania warunków skrajnych dostępne są pod adresem [http://www.c-
ebs.org/getdoc/e68d361e-eb02-4e28-baf8-0e77efe5728e/GL03stresstesting.a
spx](http://www.c-
ebs.org/getdoc/e68d361e-eb02-4e28-baf8-0e77efe5728e/GL03stresstesting.a
spx)

upłynnione przy przyjętych warunkach skrajnych w danym podokresie. Względny rozmiar każdej z warstw określi wysokości bufora, który będzie utrzymywany w różnych formach o różnym stopniu płynności aktywów. Do krótszej pozycji tylko aktywa bliskie gotówki mogłyby się zakwalifikować, podczas gdy do pozostałej części okresu mogłyby się zakwalifikować inne fundusze, z uwzględnieniem postępującej potrzeby płynności oczekiwanej przez cały okres przetrwania.

Wytyczna 3 - Okres przetrwania równy co najmniej jednemu miesiącowi powinien być zastosowany w celu określenia całkowitego rozmiaru bufora płynności w wybranych scenariuszach warunków skrajnych. W tym okresie horyzont krótkoterminowy trwający co najmniej jeden tydzień powinien być uwzględniony, aby odzwierciedlić potrzebę wyższego stopnia pewności w bardzo krótkim okresie.

51. Wynikające wymagania bufora powinny odzwierciedlać założone obciążenia płynności w poszczególnych podokresach, określonych przez scenariusze warunków skrajnych.
52. Podział bufora, pod względem struktury i względnej wielkości w dwóch horyzontach, powinien odzwierciedlać przewidywane potrzeby płynności, biorąc pod uwagę podstawowe założenia.
53. W dowolnym okresie wybranym jako horyzont przetrwania będzie konieczne zapewnienie, że bufor pozwoli instytucji przetrwać każdy dzień tego okresu, w miarę jak skumulowane wypływy narastają. Banki powinny opracować odpowiednie plany działania w celu uregulowania sytuacji w przypadku, gdy bufor spadnie poniżej wymaganej kwoty minimalnej, określonej w scenariuszu warunków skrajnych.

3. Struktura buforu

54. Bufor powinien składać się głównie ze środków pieniężnych i najbardziej niezawodnych aktywów płynnych (nawet w warunkach skrajnych), które mogą zostać sprzedane lub odkupione przez banki niezależnie od ich stanu (blisko całkowitej utraty zaufania) bez akceptowania dużych korekt ich wartości związanych z "wyprzedają aktywów", które następnie osłabiają zaufanie rynku do nich i wygenerują straty wartości rynkowej dla innych banków posiadających podobne instrumenty.
55. Podczas gdy wysoce płynne aktywa rynkowe powinny stanowić trzon buforu, co pozwoli na pokrycie ostrej fazy warunków skrajnych, inne aktywa, które wymagają dłuższego czasu likwidacji mogłyby być włączone do bufora i w związku z tym byłyby dostępne dla dłuższego okresu przetrwania. Aktywa wybrane na rdzeń bufora muszą być likwidowane z większym stopniem pewności.

Wytyczna 4 - Bufor płynności powinien składać się z gotówki i aktywów, które są uznane przez bank centralny jako zabezpieczenie i są wysoce płynne na rynkach prywatnych. Dla dłuższego okresu przetrwania szerszy zestaw aktywów płynnych uwzględnionych w buforze może być odpowiedni, z zastrzeżeniem, że bank wykaże zdolność do generowania płynności z nich w warunkach skrajnych w określonym czasie.⁶

56. Bufor płynności jest kluczowym elementem zarządzania ryzykiem płynności każdej instytucji, będącym w szczególności, ale nie wyłącznie, dostępnym w przypadku, gdy instytucja cierpi z powodu krótkoterminowych warunków skrajnych charakterystycznych dla instytucji.
57. Kwalifikowane środki pieniężne są środkami pieniężnymi odpowiadającymi bazie monetarnej określonej przez banki centralne. Należy wykluczyć środki pieniężne, które są niedostępne ze względu na wymogi business-as-usual, takie jak środki pieniężne przechowywane w bankomatach itp. W celu ustalenia kwoty dostępnych środków pieniężnych depozyty a vista ulokowane na rynku międzybankowym powinny być traktowane konsekwentnie i symetrycznie, z założeniami określonymi w scenariuszach warunków skrajnych.
58. W sytuacji, gdy rozpatrujemy kwalifikowalność rezerw przetrzymywanych w banku centralnym ważne jest, aby uwzględnić specyfikę pozycji w różnych bankach centralnych. Na przykład, niektóre banki centralne posiadają systemy dobrowolnych rezerw, a niektóre mają obowiązkowe rezerwy minimalne.
59. W przypadku systemów dobrowolnych rezerw wszystkie rezerwy przechowywane w banku centralnym powinny być uznane za kwalifikujące się do bufora płynności.
60. W przypadku obowiązkowych rezerw banki muszą wziąć pod uwagę horyzont czasowy, w którym rezerwy mogą być dostępne. W przypadku horyzontu krótkoterminowego (tj. co najmniej jednego tygodnia) cały portfel środków pieniężnych typu O/N w bankach centralnych, w tym rezerwy, można zawrzeć w buforze płynności. W przypadku braku mechanizmu uśredniania w systemie wymogów rezerwowych banki powinny jednak ustalić uprzednio zdefiniowane plany działania w celu uregulowania wymogów rezerwowych w przypadku naruszenia i zdefiniować sytuacje, w których rozpoczęta zostaje realizacja tych planów. Kiedy mechanizm uśredniania w systemie wymogów rezerwowych ma zastosowanie, banki powinny jednak ustalić uprzednio zdefiniowane plany działania w celu uregulowania wymogów

⁶ Preferowane podejście przez jednego członka (CEBS) określa bufor płynności obejmujący wysokiej jakości papiery wartościowe, które mają niskie ryzyko kredytowe (nieskorelowane z ryzykiem kredytowym w sektorze bankowym) i które są odpornie płynne na prywatnych rynkach, nawet w warunkach skrajnych.

rezerwowych w przypadku, gdy pojawia się ryzyko naruszenia i określić sytuacje, w których rozpoczęta zostaje realizacja tych planów. W horyzoncie długoterminowym (co najmniej jeden miesiąc) tylko nadwyżki środków pieniężnych powyżej wymogów rezerwy mogą zostać uwzględnione.

61. Instytucje powinny posiadać aktywów rdzenne, które są zarówno kwalifikowane przez bank centralny i wysoce płynne na prywatnych rynkach (takie jak wysokiej jakości nieograniczone obligacje rządowe, obligacje itp. ; aktywa kwalifikujące się różnią się w zależności od konkretnych uregulowań prawnych) w celu ochrony przed trudnymi, ale krótkotrwałymi (co najmniej jeden tydzień) okresami warunków skrajnych płynności, gdzie płynność rynku jest pod presją, a instytucja musi być w stanie wygenerować płynność natychmiast i o przewidywalnych wartościach bez zwiększania napięcia na rynku.
62. Dla horyzontu długoterminowego trwającego przez co najmniej jeden miesiąc banki mogą posiadać szerszy zestaw płynnych aktywów, pod warunkiem, że bank potwierdzi zdolność do generowania płynności z nich w warunkach skrajnych⁷ w określonym czasie. W swojej polityce wewnętrznej instytucje kredytowe mogłyby określić odpowiednie kryteria rozróżniające aktywa, które pewniej niż inne pozostaną płynne w warunkach skrajnych. Takie kryteria mogłyby, na przykład, obejmować cechy emitenta papieru wartościowego; płynność właściwego rynku w ciągu wystarczająco długiego okresu czasu (np. 10 lat) itp. Te przykłady są jedynie sugestiami mającymi na celu pobudzenie dyskusji w trakcie okresu konsultacji. Należy wyraźnie zaznaczyć, że instytucje kredytowe pozostają odpowiedzialne za ryzyko płynności rynku związane z aktywami przechowywanymi w swoich buforach płynności.
63. Jak wskazano w Sprawozdaniu tymczasowym dotyczącym buforów płynności CEBS⁸, warunki jakie mają spełniać aktywa aby być uznanymi przez bank centralny jako zabezpieczenie odgrywają rolę w identyfikowaniu płynnych aktywów składających się na bufor płynności, ponieważ listy zabezpieczeń banku centralnego są określone w normalnych warunkach głównie wokół kryteriów obrotu. Ponadto nawiązanie do warunków jakie mają spełniać aktywa aby być uznanymi przez bank centralny jako zabezpieczenie w niniejszym dokumencie nie obejmuje nadzwyczajnych udogodnień, które mogą być oferowane przez banki centralne podczas warunków skrajnych.
64. Dla banków ważnym będzie, aby mieć jasny obraz warunków, na jakich banki centralne mogą zapewnić finansowanie z aktywów stanowiących

⁷ Termin "w warunkach skrajnych" oznacza nie tylko warunki skrajne płynności, ale również warunki skrajne wartości tych aktywów (szczególnie w przypadku rynku i połączonych warunków skrajnych, ponieważ wartość takich aktywów jest bardziej narażona na negatywny wpływ).

⁸ Zobacz Sprawozdanie tymczasowe dotyczące buforów płynności i okresów przetrwania CEBS (marzec 2009), Sekcja 3, strona 12.

zabezpieczenie kwalifikowane w warunkach skrajnych. Banki powinny okresowo sprawdzać, czy banki centralne będą skutecznie zapewniać środki finansowe na takie aktywa i powinny stosować odpowiednie redukcje w celu uwzględnienia kwoty finansowania, którą banki centralne mogą rzeczywiście zapewnić w scenariuszach warunków skrajnych (dla określonych aktywów i samych banków). Ponadto banki będą musiały wykazać odpowiednie zróżnicowanie w całej strukturze bufora, aby zapewnić organy nadzoru, że nie opierają się zbyt mocno na dostępie do udogodnień banku centralnego jako głównego źródła płynności. Regularny udział w operacjach wolnego rynku nie powinien, sam przez się, być interpretowany jako ścisła zależność od banków centralnych.

65. Jako że banki często podlegają różnym formom regulacyjnym związanym z płynnością w kilku jurysdykcjach, może wystąpić potencjalny konflikt pomiędzy tymi wymaganiami a popytem na bufory płynności. Gdy taki konflikt wystąpi, nakładanie się puli aktywów płynnych, które banki posiadają w odpowiedzi na niniejsze wytyczne i innych pul aktywów płynnych przechowywanych przez banki w celu spełnienia wymogów regulacyjnych musi być ocenione.
66. Bufor ma być używany, aby wytrzymać warunki skrajne płynności, podczas gdy wymagania regulacyjne powinny być przestrzegane przez cały czas. Jako że bufor płynności określany jest jako nadwyżka płynności ponad warunki business-as-usual, banki powinny ocenić, w jakim stopniu wszelkie wymagania regulacyjne również przekraczają ich potrzeby płynności business-as-usual. W tym przypadku może pojawić się konflikt, i należy wyznaczyć aktywa kwalifikujące dla obydwu celów. Gdy aktywa kwalifikują się do obu celów, bufor płynności należy obliczyć jako nadwyżkę ponad wymogi regulacyjne. W każdym innym przypadku konflikt nie występuje i powinny być spełnione oba cele oddzielnie, nie wpływając na siebie nawzajem. Jedynym wyjątkiem byłaby sytuacja, gdy organy nadzoru umożliwią zmniejszenie wymogów regulacyjnych w warunkach skrajnych. W tym przypadku oraz gdy nałożenie się jest wyraźnie obecne, ta część nałożenia może być zawarta w buforze. W każdym przypadku ważne jest, aby banki nawiązały dialog z organami nadzoru dotyczący możliwości nakładania się lub konfliktów między nimi.

Wytyczna 5 - Instytucje kredytowe muszą zarządzać zasobami aktywów płynnych, aby zapewnić, w możliwie najszerszym stopniu, że będą one dostępne w czasie warunków skrajnych. Powinny one unikać posiadania dużych koncentracji określonych zabezpieczeń i nie powinno być żadnych prawnych, regulacyjnych lub operacyjnych przeszkód w korzystaniu z tych aktywów.

67. W zależności od struktury aktywów czynniki specyficzne dla emitenta (takie jak wiarygodność kredytowa emitenta), czynniki specyficzne dla

emitowania (takie jak termin płatności i wielkość emisji) oraz czynniki instytucjonalne (np. czy składnik aktywów jest przedmiotem obrotu na rynkach scentralizowanych lub pozagiełdowym i czy ma zróżnicowaną bazę inwestorów) mogą być istotnymi czynnikami w określaniu płynności klas aktywów i wskazywać, czy pozostaną w formie płynnej w warunkach skrajnych. Inwestorzy są bardziej skłonni do uznania elementu aktywów jako bezpiecznego schronienia, gdy wiarygodność kredytowa emitenta jest wysoka; emisja jest duża; jest w aktywnym obrocie na rynkach zorganizowanych i posiada zróżnicowaną bazę inwestorów.

68. Koncentracje poszczególnych papierów wartościowych powinny być unikane, jako że załamanie rynku dla tych rodzajów aktywów może spowodować poważne naruszenie zdolności finansowania instytucji. Banki powinny dążyć do dywersyfikacji, na przykład, przez emitenta, termin zapadalności lub walutę. Potrzeba dywersyfikacji portfela aktywów staje się większa, w sytuacji płynność aktywów staje się niższa (jak wynika z powyższych czynników). Na przykład, ważniejsza jest dywersyfikacja portfela wysokiej jakości obligacji przedsiębiorstwa niż portfela wysokiej jakości obligacji państwowych. Próby likwidacji dużych skoncentrowanych pozycji mniej płynnych aktywów mogą spowodować zmniejszenie płynności na samym rynku wraz ze spadkiem cen na rynku ("wyprzedaż aktywów"), co może zmusić inne instytucje do prób zbycia podobnych aktywów, które posiadają. To z kolei mogło by osłabić pozycję płynności innych banków, prowokując dalsze sprzedaże aktywów i zmniejszenie płynności rynku, niekorzystnie wpływając na system finansowy jako całość.
69. Instytucje powinny dążyć do bycia stale aktywnymi na każdym rynku, na którym posiadają aktywa do celów płynności. Regularny dostęp do rynku pomoże zmniejszyć potencjalne piętno instytucji nagle wchodzących na rynek, ostrzegając inne firmy o tym, że mogą one być pod presją płynności (z kolei powodując, że więcej inwestorów wycofa środki, a tym samym podkreślając presję płynności)⁹.
70. Dodatkowo, jako że mogą pojawić się prawne lub transgraniczne wymogi regulacyjne, które ograniczają zdolność instytucji do korzystania z ich bufora płynności aktywów w określonym czasie lub dla określonych celów, instytucje powinny również zapewnić, że są świadome szczególnych wymogów, które mają zastosowanie w konkretnych jurysdykcjach.
71. Aby korzystać z niektórych rynków finansowych (np. odkupu lub sekurytyzacji), banki muszą mieć opracowane rozwiązania, które pozwolą im szybko zgromadzić więcej środków finansowania. Tworzenie rozwiązań od podstaw zazwyczaj wymaga należytej staranności, a tym samym czasu. Jeśli takie ustalenia operacyjne nie mają miejsca w trybie

⁹ W oparciu o zasadę proporcjonalności, mniejsze banki, które wchodzi na rynki za pośrednictwem innej instytucji nie będą w większości przypadków musiały być aktywne w kilku zaawansowanych rynkach pieniężnych i kapitałowych.

normalnej działalności, nie należy polegać na szybkim dostępie w warunkach skrajnych.

72. Struktura bufora płynności (rodzaj i wartość aktywów) powinna być warunkowana stopniem, w jakim podmioty prawne powinny być samowystarczalne pod względem płynności, biorąc pod uwagę zależności wewnątrz grupy i w stopień, w jakim płynność powinna być przeznaczona na różne waluty ze względu na potencjalne zakłócenia na rynkach fx-swap itp.

Wytyczna 6 - Lokalizacja i wielkość buforów płynności w ramach grupy bankowej powinny odpowiednio odzwierciedlać strukturę i działalność grupy w celu zminimalizowania skutków ewentualnych prawnych, regulacyjnych czy operacyjnych przeszkód w wykorzystaniu aktywów uwzględnianych w buforze.

73. Bufor powinien rozróżniać waluty i powinien, w stosownych przypadkach, odzwierciedlać specyficzność prawną podmiotu, zwłaszcza w odniesieniu do ekspozycji w ramach grupy. Określanie odpowiednich lokalizacji i wielkości buforów dla podmiotów prawnych, jurysdykcji i regionów powinno być dostosowane do indywidualnych potrzeb i sytuacji. Ogólnie rzecz biorąc, można zidentyfikować kilka czynników wpływających na proces podejmowania decyzji, takich jak względy ryzyka operacyjnego, stopień centralizacji zarządzania płynnością, specyficzność jurysdykcyjna w zakresie dyrektyw likwidacyjnych, systemów gwarancji depozytowych oraz lokalnych wymogów regulacyjnych, zróżnicowane traktowanie oddziałów i spółek zależnych, oraz różnice w lokalnych modelach biznesowych, strefach czasowych i dostępie do rynków kapitałowych. Ostateczną decyzję należy podjąć i wdrożyć przez dialog między grupą a jej organami nadzoru macierzystego i przyjmującego.
74. Nie ma jednego modelu organizacji zarządzania płynnością: ich zakres obejmuje zarówno w pełni scentralizowane zarządzanie, jak i w pełni zdecentralizowane, niezależne, lokalne zarządzanie płynnością. Scentralizowane zarządzanie buforami może być dopuszczone, gdy stwierdzono, że nie ma przeszkód dla transferu płynności w ramach grupy oraz odpowiednie organy nadzoru uznają, że zdolność do przenoszenia środków finansowych pomiędzy podmiotami będzie odporna na warunki skrajne¹⁰.
75. Zasadniczo, gdy w podmiocie odpowiedzialnym za zarządzanie płynnością istotny udział ma waluta, w sposób dorozumiany, ma on istotny poziom ryzyka płynności w tej walucie i powinien posiadać dla niego bufor. Posiadanie kilku buforów może obciążyć banki dodatkowymi kosztami, jednak odnosi się to do ryzyka potencjalnych zakłóceń na

¹⁰ Zobacz Opinię techniczną CEBS dla Komisji Europejskiej ds. zarządzania ryzykiem płynności, wrzesień 2008, pkt 94-96, do dyskusji na temat zawilości, które mogą pojawić się w grupie bankowej wykorzystującej zarządzanie scentralizowaną płynnością.

rynkach walutowych, które mogą upośledzać zdolność do zamiany różnych walut.

Aneks 1 - Przepływy pieniężne i zdolności równoważenia

1. Instytucje powinny opracować prognozy przepływów pieniężnych obejmujących spodziewane wpływy i wypływy oraz spodziewane zdolności równoważenia. Każda z tych prognoz powinna być dalej podzielona na oddzielne linie równoważne z kategoriami (pochodzenie/rodzaje) przepływów środków pieniężnych i/lub zdolności równoważenia. Podział na poszczególne linie kategorii przepływów powinien być prowadzony osobno przez bank i powinien odzwierciedlać jego model biznesowy, rozmiar i złożoność. Podział powinien umożliwić odpowiednią reprezentację głównych źródeł wpływów, wypływów i funduszy. W każdej linii powinien być stosowany dalszy przydział przepływów do różnych horyzontów czasowych, w których mogą się pojawić. Horyzonty czasowe powinny być wzajemnie wykluczające się i wspólnie wyczerpujące oraz powinny być podzielone na kilka klas. Klasy te powinny odzwierciedlać spodziewany termin rozliczenia różnych przepływów i będą dalej zwane klasami zapadalności. Klasy zapadalności powinny trwać od jednego dnia do jednego roku, z pośrednimi kategoriami ciągnącymi się przez dłużej niż jeden dzień i do jednego tygodnia, więcej niż jeden tydzień i do jednego miesiąca, ponad miesiąc i do trzech miesięcy, ponad trzy miesiące i do sześciu miesięcy i wreszcie więcej niż sześć miesięcy do jednego roku. Instytucje mogą swobodnie rozszerzać swoje prognozy dalej, jeśli będzie to istotne dla ich działalności.
2. Przy ustalaniu spodziewanych przepływów pieniężnych i zdolności równoważenia instytucje powinny rozróżnić przepływy kontraktowe i behawioralne i wybrać rodzaj, który jest najbardziej odpowiedni lub najbardziej konserwatywny w szacowaniu ich sytuacji płynnościowej w czasie. Istotnie może wystąpić ogromna rozbieżność między tym, co zwykle dzieje się w trybie codziennej rzeczywistości i tym, czym są wynikające z umowy uprawnienia tych, co ponoszą odpowiedzialność. Przepływy wynikające z umowy to te określone przez czynniki przepływów środków pieniężnych wynikające z umowy, takie jak okres terminowy lokaty terminowej. W rzeczywistości lokaty terminowe są zazwyczaj refinansowane, i w związku z tym, uzasadnionym założeniem może być stała dostępność tych lokat przez znacznie dłuższy okres czasu w normalnych warunkach. Wpływem takich założeń zachowawczych było by odłożenie spodziewanego wypływu określonych lokat w czasie do późniejszej klasy zapadalności niż wskazywałyby na to proste założenia wynikające z umowy. Jeżeli takie są założenia, muszą one być oparte na obserwowanym zachowaniu i regularnie testowane na własnym przykładzie, jeśli jest to możliwe. Założenia powinny być odpowiednio skorygowane przy stosowaniu scenariuszy warunków skrajnych do spodziewanych przepływów pieniężnych.
3. Dla każdej klasy zapadalności suma spodziewanych wypływów powinna zostać określona i odjęta od kwoty spodziewanych wpływów. Gdy prowadzi to do luki finansowej - tj. w przypadku, gdy wypływy są większe

niż wpływy w danym okresie zapadalności - ta luka powinna być wypełniona płynnością z różnych źródeł finansowania, które są częścią zdolności równoważenia lub są przeniesione z innych dłuższych terminów. Łączny widok na czas wpływów, wypływów i zdolność równoważenia powinien być skonstruowany tak, aby uwzględnić przeniesienia środków z jednego okresu na następny i aby przedstawić ogólny obraz salda między przepływami a zdolnością równoważenia w czasie. Przeniesienia powinny być w miarę możliwości rozsądne i konserwatywne. Należy unikać przeniesień z dość odległych okresów lub o dużym znaczeniu, ponieważ będą one zwiększać niepewność, a tym samym ryzyko.

4. Prognozy przepływów pieniężnych tego typu pozwalają instytucjom na uzyskanie informacji na temat ich przyszłej sytuacji płynności, planowanie zarządzania płynnością, zarządzanie swoją działalnością, oraz opracowanie alternatywnych taktyk lub strategii poprzez wczesne wykrywanie potencjalnych problemów. Stanowi to również podstawę do zastosowania scenariuszy warunków skrajnych w późniejszym terminie, a tym samym do aktywnego zarządzania ryzykiem płynności, określenia wymaganych buforów płynności i dialogu z władzami.
5. Przykład przedstawiony poniżej ilustruje koncepcję prognozy przepływów pieniężnych na okres do trzech miesięcy:

Data	Waluta					
Rodzaj przepływu	Pozycja/Źródło	Do 1 dnia	od 1 do 7 dni	od 7 do 30 dni	od 1 do 3 miesięcy	> 3 miesięcy
Wpływy środków pieniężnych						
	Suma wpływów pieniężnych					
Wypływy środków pieniężnych						
	Suma wypływów środków pieniężnych					
	Luki w finansowaniu netto					
Zdolności równoważenia	Luka w finansowaniu skumulowanym					
	Suma zdolności równoważenia					
	Zdolność równoważenia nagromadzonego					

6. Poniższy przykład przedstawia ewentualną budowę prognozy przepływów pieniężnych za okres do sześciu miesięcy. Szablon zawiera kredytowanie rynku pieniężnego oraz transakcje FX, aby krótkoterminowe luki netto nie były ujemne zgodnie z założeniami business-as-usual. W celu nadzoru, szablon zawiera również luki w finansowaniu netto oraz zdolność równoważenia skumulowanego i możliwości przed rynkiem pieniężnym i transakcjami FX. Obliczenia opierają się na prognozowanych przepływach pieniężnych. Do klasy od 6 do 12 miesięcy można wykorzystać wynikające z umowy/planowane przepływy pieniężne, jako że projekcje stają się znacząco niewiarygodne w dłuższym okresie:

Data	Waluta: EUR mln (dodatkowe zabezpieczenia dla USD, CHF, GBP, YEN, pozostałe waluty wyrażone w EUR)					
	Zdolność równoważenia				0	Samocena
1.10	Oczekiwane należne pożyczki pozabankowe					
1.11	Oczekiwane wpływy zgodne z nowymi transakcjami FX [ostrożne szacunki]					
1.12	Oczekiwane wpływy zgodne z transakcjami FX zapadalności					
1.13	Oczekiwane wpływy z aktywów zapadalności we własnym portfelu					
1.14	Pozostałe (np. aktywa z zobowiązaniem odsprzedaży)					
1.0	Suma wpływów pieniężnych				0	
Wyływy środków pieniężnych	2.1	Oferty finansowania hurtowego (należne)				
	2.1.1	Zobowiązania związane z instytucjami kredytowymi (depozyty międzybankowe)				
	2.1.2	Odkupy (należne)				
	2.1.3	Należne papiery krótkoterminowe (np. CP, CD, FRN) [w tym emisje prywatne]				
	2.1.4	Należne papiery długoterminowe (np. obligacji, w tym. kupon) [w tym emisje prywatne]				
	2.1.5	Planowane zaliczki dla instytucji kredytowych (rynek pieniężny)				
	2.1.6	Wpływ depozytów hurtowych (oszacowany) [ostrożne szacunki]				
	2.2	Wpływ depozytów detalicznych (oszacowany) [ostrożne szacunki]				
	2.3	Oczekiwany/przedstawiany wpływ depozytów [ostrożne szacunki]				
	2.4	Spodziewane nowe kredyty				
	2.5	Wsparcie płynności spółek zależnych/oddziałów (faktycznie wymagane)				
	2.6	Inne (np. płatności za zobowiązania długoterminowe, kupony)				
	2.7	Spodziewane wpływy związane z nowymi transakcjami FX-swap				
	2.8	Spodziewane wpływy z powodu zapadalności transakcji FX-swap				
	2.9	Spodziewane wykorzystanie linii kredytowych [pozabankowe, ostrożne szacunki, brak warunków skrajnych]				
	2.10	Spodziewane wykorzystanie linii kredytowych [banki, ostrożne szacunki, brak warunków skrajnych]				
	2.11	Spodziewane inwestycje finansowe				
	3.0	Suma wpływów pieniężnych	0	0	0	0
	4.0	Luki w finansowaniu netto	0	0	0	0
	5.0	Luka w finansowaniu skumulowanym	0	0	0	0
	5.1	Zdolność równoważenia**	0	0	0	0
	5.2	Oferta przetargowa/nieobciążone zabezpieczenie (aktywa płynne)				
	5.2.1	Aktywa płynne*** (papiery wartościowe zbywalne, z wył. tych które stanowią zabezpieczenie)				
	5.2.2	Środki pieniężne, nadwyżki rezerw w bankach centralnych ocenione na				
	5.2.3	AAA przez CB [średnia korekta: w %]				
	5.2.4	AA [średnia korekta: w %]				
	5.2.5	A [średnia korekta: w %]				
	5.2.6	BBB [średnia korekta: w %]				
	5.3	Pozostałe [średnia korekta: w %]				
	5.4	Pozostałe aktywa dostępne jako zabezpieczenie [np. należności kredytowe i inne niepłynne aktywa]				
	5.5	Otwarte linie kredytowe na żądanie				
	6.0	Wsparcie płynności otrzymane od spółki holdingowej (wiążące zobowiązanie)****				

* Poziom skonsolidowany/subkonsolidowany.

** NB.: Jeżeli cała zdolność równoważenia może być upłynniona w ciągu pierwszego tygodnia, 5.0. pozostanie 0 dla wszystkich innych klas zapadalności [nieskumulowanych].

*** Ile płynności może być wygenerowanej w odpowiednich klasach zapadalności w obecnej sytuacji na rynku (np. poprzez odkup lub sprzedaż)?

**** Dotyczy tylko w razie zakończenia poziomu subkonsolidowanego.

7. Dwa rodzaje prognoz przepływu środków pieniężnych powinny być wyodrębnione, jedna zgodna z założeniami business-as-usual do celów codziennego zarządzania płynnością, a jedna w warunkach skrajnych, następująca po różnych scenariuszach warunków skrajnych do celów zarządzania ryzykiem płynności. Stosowanie scenariuszy warunków skrajnych powinno być oparte na prognozach business-as-usual. Wszystkie spodziewane przepływy we wszystkich liniach i dla wszystkich klas zapadalności powinny być następnie poprawione w zależności od założeń przyjętych w ramach scenariuszy warunków skrajnych. Liczba scenariuszy, ich rozdrobnienie w zakresie biznesu, i pozycja/źródła powinny odpowiednio odzwierciedlać poziom złożoności, model biznesowy i wielkość pojedynczej instytucji.
8. Wszystkie trzy rodzaje przepływów powinny podlegać założeniom warunków skrajnych dotyczących wpływów, wypływów i zdolności równoważenia zgodnie z odpowiednimi scenariuszami. Spostrzeżenia uzyskane w tym ćwiczeniu powinny przyczynić się do opracowania podejścia do zarządzania ryzykiem płynności, łącznie z tolerancją ryzyka płynności instytucji, strategią finansowania i planami awaryjnego finansowania. Instytucja powinna, w rezultacie, zaplanować swoją zdolność generowania płynności, swoje posiadane płynności, strategie biznesowe oraz podejście do finansowania zgodne z tolerancją ryzyka.
9. Podczas gdy wpływy i wypływy środków pieniężnych są funkcją strategii biznesowej i modelu biznesowego banku w normalnych warunkach, zdolność równoważenia będzie rozumiana jako plan pochodny zapewniający niezbędne środki finansowe w celu umożliwienia realizacji zamierzonej działalności i strategii w dłuższej perspektywie. Zdolność równoważenia powinna zatem zapewnić większe wymogi finansowania w warunkach skrajnych, jak również możliwy spadek wartości wszystkich zaplanowanych lub przyszłych funduszy, a więc powinna ona zawsze przekraczać normalnie założone poziomy zgodne z założeniami business-as-usual w celu zmniejszenia ryzyka. Również dostępność niektórych funduszy, źródeł finansowania itp., które są częścią normalnie zakładanych zdolności równoważenia nie powinny być zakładane tak samo we wszystkich scenariuszach; należy opracować i zaplanować alternatywy. Powinno to być odzwierciedlone w planie środków rezerwowych.
10. Mówiąc innymi słowy, zdolność równoważenia powinna być planem trzymywania lub posiadania dostępu do nadmiernej płynności obok scenariusza business-as-usual w krótko-, średnio-i długoterminowych horyzontach czasowych w odpowiedzi na scenariusze warunków skrajnych, a także planu dalszych zdolności generowania płynności, czy to poprzez wykorzystywanie nowych źródeł finansowania, dokonywanie korekt biznesu, czy to poprzez inne bardziej podstawowe środki. Ostatni element powinien być osiągnąć poprzez ustanowienie planów

finansowania awaryjnego. Zdolność równoważenia, w związku z tym, obejmuje - ale jest o wiele szersza niż - bufor płynności.

11. W celu określenia bufora płynności, zdolność równoważenia powinna być rozumiana jako niezbędne i dostępne środki w założeniach warunków skrajnych o przewidywalnym charakterze.

12. Poniżej znajduje się ilustracja tych alternatywnych ocen zdolności równoważenia:

Zdolność równoważenia w różnych ocenach		Ramy czasowe		
Ocena	Definicja	Krótkoterminowe	Średnioterminowe	Długoterminowe
Perspektywa Business-as-usual	Prognozy zgodne z planem biznesowym	Gotowe dostępne fundusze w celu zrekompensowania luki w finansowaniu netto Business-as-usual		
Perspektywa "Zaplanowanych warunków skrajnych"	Prognozy zgodne z planem biznesowym warunków skrajnych w scenariuszach "Zaplanowanych"	Gotowe dostępne fundusze w celu zrekompensowania luki w finansowaniu netto Business-as-usual + Planowane środki dodatkowe w celu zrównoważenia luki w finansowaniu netto "Zaplanowanych warunków skrajnych"		
Perspektywa "Przedłużających się warunków skrajnych"	Przygotowywanie do scenariuszy "Przedłużających się warunków skrajnych", poważniejszych i/lub dłuższych warunków skrajnych	Gotowe dostępne fundusze w celu zrekompensowania luki w finansowaniu netto Business-as-usual Planowane środki dodatkowe w celu zrównoważenia luki w finansowaniu netto "Zaplanowanych warunków skrajnych" + Pozostałe generowanie funduszy za pomocą Planów Awaryjnego Finansowania w celu zrównoważenia luki w finansowaniu netto "Zaplanowanych warunków skrajnych"		

13. Bufory płynności powinny być krótkoterminową pozycją zdolności równoważenia. Definiuje się to jako nadwyżkę płynności wprost do wykorzystania w skrajnych sytuacjach płynności w danym okresie krótkoterminowym. Innymi słowy, to dostępność płynności bez potrzeby podejmowania nadzwyczajnych środków. Wielkość bufora powinna być określona zgodnie z luką finansową w warunkach skrajnych w określonym horyzoncie czasowym ("okres przetrwania"). Okres przetrwania oraz bufor płynności nie powinny wypierać lub zastępować innych środków podjętych w celu zarządzania luką finansową netto i źródłami finansowania, a instytucje powinny skupić się na przetrwaniu znacznie dłużej niż okres skrajny. Dlatego okres przetrwania powinien być okresem czasu, podczas którego instytucja może kontynuować działalność bez konieczności generowania dodatkowych funduszy i nadal regulować wszystkie należne płatności zgodnie z zakładanymi scenariuszami warunków skrajnych.

14. Bufor płynności jako podzbiór zdolności równoważenia jest określony poniżej:

Bufor płynności jako podzbiór zdolności równoważenia		Ramy czasowe		
Perspektywa	Definicja	Krótkoterminowe	Średnioterminowe	Długoterminowe
Perspektywa Business-as-usual Perspektywa "Zaplanowanych warunków skrajnych"	Prognozy zgodne z planem biznesowym warunków skrajnych w scenariuszach "Zaplanowanych"	Gotowe dostępne fundusze w celu zrekompensowania luki w finansowaniu netto Business-as-usual + Planowane środki dodatkowe w celu zrównoważenia przyrostowej luki w finansowaniu netto "Zaplanowanych warunków skrajnych"		
Perspektywa "Przeciągających się warunków skrajnych"				

Aneks 2 - Co stanowi wiarygodne aktywa płynne na rynku

1. Niedawne zawirowania na rynkach wzmocniły potrzebę starannego zbadania rynków aktywów płynnych oraz w związku z tym cech, które pozwalają niektórym rynkom na pozostanie płynnymi z przewidywalnymi cenami w warunkach skrajnych. Banki muszą uważać, aby nie zostać wprowadzonymi w błąd przez szeroki wybór płynnych rynków podczas boomu; jak wykazały ostatnie zawirowania, płynność na niektórych rynkach może szybko wyschnąć w warunkach skrajnych sektora bankowego. Niniejsza uwaga przedstawia niektóre czynniki, które wpływają na to, czy można polegać na rynku elementów aktywów w celu zwiększenia płynności, gdy rozpatrujemy to w kontekście możliwych idiosynkratycznych i ogólnorynkowych warunków skrajnych. Poruszone są również niektóre kwestie, które są ważne w przypadku rozważania możliwości posiadacza do zamiany elementów aktywów wiarygodnie i przewidywalnie w środki pieniężne.

Czynniki płynności związane z rynkiem

2. Aktywa są uznane za aktywa płynne o wysokiej jakości, jeżeli mogą być łatwo i szybko zamienione na środki pieniężne z niewielką lub bez utraty wartości. Płynność elementów aktywów zależy od podstawowego scenariusza warunków skrajnych, od woluminu wprowadzonego do obiegu oraz od rozważanej ramy czasowej. Niemniej jednak są pewne aktywa, które mają udowodnione dotychczasowe wyniki generowania funduszy bez dużych wyprzedaży aktywów, nawet w warunkach skrajnych.

3. Spready są często wykorzystywane jako środek bezpośredni płynności rynku: podsumowują, w sposób przejrzysty, ceny, po których przedsiębiorcy będą skłonni zaryzykować znalezienie dopasowanego nabywcy. Będą one dotknięte konkurencyjnością rynku: co oznaczają, liczbę aktywnych uczestników rynku (organizatorzy rynku lub inni) przygotowanych do handlowania aktywami i zasobami, które są gotowi przeznaczyć. Innymi słowy, spready są najwęższe, a elementy aktywów najbardziej płynne, gdy nie jest kosztowne/ryzykowne posiadanie zasobów na sprzedaż i kiedy wiele stron jest skłonnych do handlowania elementami aktywów.

4. Cechy, które zwiększają płynność aktywów obejmują:

Cechy związane z rynkiem

- aktywny i spory rynek: głęboki i płynny rynek ułatwia handel składnikami aktywów w rozmiarze i po konkurencyjnej cenie. Również, *ceteris paribus*, duży rozmiar emisji może spowodować, że składniki aktywów będą bardziej płynne. Wskaźniki głębokości obejmują wysoki wolumin normalnego rynku i dużą liczbę aktywnych przedsiębiorców. Oznacza to, że rynek będzie stanowić zakres perspektyw i że trudne będzie dla każdego przedsiębiorcy podanie ceny w stosunku do sprzedawcy w trudnej sytuacji, lub aby uzyskać informacje specyficzne dla kontrahenta ze struktury handlu. Posiadacz raczej nie pokieruje ceną rynkową przeciwko nim lub nie

przyciągnie nieuzasadnionej uwagi do ich sprzedaży. Składnik aktywów powinien mieć aktywną sprzedaż gotówkową i rynek odkupu pod najbardziej przewidywalnymi warunkami.

- Obecność zaangażowanych organizatorów rynku¹¹: obecność zaangażowanych organizatorów rynku dostarcza dodatkowy stopień pewności dla stałej dostępności rynku do sprzedaży oraz powinna poprawić płynność odpowiednich aktywów.
- Niska koncentracja rynku: posiadanie zróżnicowanej grupy nabywców i sprzedających na rynku aktywów zwiększa wiarygodność jego płynności.

Podstawowe właściwości

- Niskie ryzyko kredytowe i rynkowe: aktywa, które są mniej ryzykowne na ogół mają większą płynność, a stopień zmienności ich cen będzie niższy. W odniesieniu do ryzyka kredytowego emitent o wysokiej zdolności kredytowej i przy niskim stopniu podporządkowania zwiększa płynność aktywów. W odniesieniu do ryzyka rynkowego niski stopień zmienności cen, niskie ryzyko inflacji i wyrażenie w walucie o niskim ryzyku zmiany kursu wymiany zwiększają płynność aktywów
- Łatwość wyceny: płynność aktywów wzrasta, jeśli uczestnicy rynku są bardziej skłonni do porozumienia w sprawie ich wyceny. Dla niektórych kategorii aktywów posiadacze (lub wyspecjalizowani pośrednicy) często posiadają informacje na temat podstawowej wartości o wyższej jakości, niż inni uczestnicy rynku. Na przykład, wycena banku dotycząca własnych pożyczek może być znacznie lepsza niż wycena rynku. Dla tych aktywów kontrahenci mogą wymagać większych niż zwykle spreadów lub większej należytej staranności, co zmniejsza ich przydatność dla banku w warunkach skrajnych. Złożoność instrumentów rynku zmniejsza także pewność jego wyceny. Wycena aktywów złożonych zawsze wymaga formowania oczekiwań dotyczących większej ilości przyszłych przepływów pieniężnych lub zysków. Kontrahenci częściej nie zgadzają się na wycenę złożonych instrumentów, więc - w szczególności w warunkach skrajnych - posiadacz może nie być w stanie upłynnić elementy aktywów za "rozsadną" cenę. Z podobnych powodów kontrahenci mogą także potrzebować dużo więcej czasu do zagwarantowania należytej staranności.
- Niska korelacja z ryzykownymi aktywami: Banki powinny zapewnić, że ich bufory płynności nie podlegają "ryzyku korelacji". Ryzyko polega na tym, że cena aktywów i płynność są pozytywnie i wysoko

¹¹ Uwaga: jeśli płynność aktywów zależy jedynie od niewielkiej liczby zaangażowanych organizatorów rynku, ich moc rynkowa może umożliwić im manipulowanie rynkiem. Na przykład, mogą odmówić dostarczenia wycen dla banku, co może prowadzić do upadku banku, jeśli był zależny od płynności aktywów.

skorelowane z warunkami skrajnymi sektora bankowego. Taki składnik aktywów nie powinien być kwalifikowany do bufora płynności, ponieważ byłby płynny dokładnie wtedy, gdy bufor płynności musi zostać uruchomiony.

- Notowany na opracowanym i uznanym rynku: zwiększa przejrzystość aktywów.

Kwalifikowalność banku centralnego

5. Kwalifikowalność do "normalnych" operacji banku centralnego może być przydatna do oceny rynkowości aktywów i może przyczynić się do ich płynności. Istnieją dwa powody, dla których może to nastąpić.

6. Po pierwsze kwalifikowalność może przyczynić się do zwiększenia popytu na rynku na elementy aktywów, jeżeli banki uznają, że będą w stanie wygenerować płynność z banku centralnego, jako że banki centralne działają w pewnym sensie jako istotni, dodatkowi uczestnicy rynku/kontrahenci (należy zauważyć jednak, że wpływ ten będzie ograniczony, ponieważ ilość płynności z banków centralnych jest ograniczona).

7. Po drugie niektóre banki centralne używają rynkowości jako kluczowego kryterium przy ustalaniu własnych list kwalifikowalności dla normalnych operacji. Dlatego też kryteria kwalifikowalności mogą być postrzegane jako "kontrola jakości" aktywów. Jednak w niektórych innych przypadkach istnieje wyraźny dowód, że kwalifikowalność banku centralnego nie sprzyja rynkowości, np. proszę zwrócić uwagę na brak płynności aktywów - papiery wartościowe zabezpieczone w euro - obszar podczas ostatniego kryzysu.

Dostarczanie płynności w praktyce

8. Nawet jeśli rynek jest płynny, to, czy dany posiadacz może korzystać z aktywów do generowania środków pieniężnych zależy od zdolności operacyjnej banku do uruchamiania swoich środków płynnych oraz od ekonomicznych przeszkód, które mogłyby to utrudnić. Znający się na rzeczy użytkownicy rynku, zaznajomieni z jego praktykami operacyjnymi oraz znani innym uczestnikom będą mogli pożyczyć lub sprzedać swój portfel akcji skutecznie, aby zapewnić maksymalną wartość płynności. Ale posiadacze będą się różnić w swoich zdolnościach do osiągnięcia tego wyniku: te same aktywa mogą mieć różne właściwości płynności w różnych sytuacjach i rękach. Następujące czynniki są istotne:

- Utrzymywanie zdolności prowadzenia transakcji repo na rynku prywatnym: Aby korzystać z odkupu skutecznie, banki muszą mieć dobre stosunki z kontrahentem oraz odpowiednią rezerwę dla limitów kredytowych kontrahenta: tworzenie warunków odkupu de novo zazwyczaj wymaga należytej staranności, a tym samym czasu; może stanowić ostrzeżenie dla kontrahentów o możliwości zagrożenia.

- Regularny obrót aktywami znajdującymi się w buforze płynności: W ramach przygotowania scenariusza banki¹² mogą chcieć utrzymać stałą obecność płynnych aktywów na rynkach. Gwarantuje to, że plan finansowania awaryjnego oparty jest o realistyczne informacje operacyjne, i ma dodatkową korzyść zmniejszania prawdopodobieństwa piętna rynkowego, które może wynikać z obrotu wysokiej jakości aktywami w warunkach skrajnych.

- Nieposiadanie dużych udziałów w rynku: Jeśli bank posiada znaczący udział w porównaniu do płynności rynku, wtedy, nawet jeśli te składniki aktywów są stosunkowo płynne w normalnych okresach, bank może poważnie zakłócić płynność aktywów, jeżeli zagrozi to likwidacją znacznych części swoich udziałów.

¹² Patrz przypis 11.